

Čmelák Augustin

Jednou se Beník s Májíkem procházeli po louce, když najednou narazili na otvor, který vedl do čmelákova podzemního bytu.

„Páni,“ vyhrkl Májík, „tady je tunel!“

„Tomu nevěřím!“

„Proč?“

„Protože podle mého názoru tudy nikdo nechodí,“ odpověděl Beník.

„Jak to můžeš poznat?“

„Kdyby tudy někdo chodil, tak by tu byly stopy od nohou. Alespoň od dvou.“

Na zemi skutečně nebyly žádné stopy. Ani tu být nemohly, protože čmeláci nechodí, ale létají.

„Když tu tedy,“ zvažuje Májík, „nejsou žádné stopy, tak to znamená, že tu nikdo nebydlí. A nemusíme se nikoho ptát, jestli můžeme jít dovnitř. Když chceme, můžeme jít.“

„A to my tedy chceme, ale kdo půjde první?“ zeptal se slušně Beník.

„To je úplně jedno, jdi třeba ty!“

Beníkovi to ale úplně jedno nebylo, protože otvor vypadal velice tajemně.

„Proč právě já?“

„To je otázka. Protože jsi starší, tak máš přednost.“

„Jsem starší jenom o minutu.“

„Kdepak, o měsíc.“

„Víš co, bráško, nebudeme se dohadovat a půjdeme pěkně společně. Otvor je dost velký pro nás pro oba. Doufám, že to pochopíš, nerad bych tě předbíhal jen proto, že jsem starší.“

A tak bráškové kráčeli krok za krokem a ruku v ruce tunelem, až přišli před kruhové dveře do čmelákovy bytu. Jelikož si mysleli, že tu nikdo nebydlí, bez zaklepání otevřeli a vešli dovnitř. A skutečně tu nebyla ani živá duše, dokonce ani okénko tu nebylo, proto si nechali dveře otevřené dokořán, aby se mohli lépe porozhlédnout.

Byt byl zařízen velmi staromódně. Staromódní hliněný stůl, staromódní hliněná lavice a staromódní hliněná postel. Ze stropu visel staromódní hliněný lustr.

„Vidíš, bráško, měl jsem pravdu, že tu nikdo nebydlí,“ vytahoval se Májík.

„To je přece jasné jako facka. Kdyby tu někdo byl, nebyl by tu takový nepořádek. Tolik smetí v jednom bytě jsem ještě v životě neviděl.“

„Co kdybychom tu občas bydleli my?“ navrhol Beník.

„No, jako byt se mi to vůbec nelíbí,“ odpověděl Májík.

„Ale jako chata by to špatné nebylo.“

„Ani tak se mi to moc nelíbí, je to tu moc tmavé.“

„Zadarmo by to bylo dobré, ne?“

„A podívej se, Beníku, je to tu učiněné smetiště.“

„To nic, Májíku, uklidíme si. Ty vyneseš smítko, já vynesu smítko a hned bude o dvě smetí méně.“

Do práce se ale nestihli pustit, protože najednou tu začalo strašně hučet a táhnout jim na nohy. Všechno smetí se dalo do pohybu a Májíka s Beníkem to málem odfouklo také. Mravenečci si mysleli, že už je konec světa. Ale to se jen čmelák vracel ze svého každodenního výletu. Zaclonil celé dveře a v místnosti se úplně setmělo.

„Beníčku!“ zařval Májík, protože v té tmě nejednou vůbec nevěděl, kde je.

„Májíčku!“ zakřičel Beník, protože si v té tmě neviděl ani na konec nosu.

„Čeho se bojíte?“ pravil čmelák. „Nechápu, jak jste se sem dostali. A když už tu jste, tak proč sedíte potmě? Proč si nerozsvítíte? Chápu, v cizím bytě se napoprvé těžko hledá vypínač. Rozsvítím tedy sám, alespoň vás lépe uvidím,“ řekl čmelák a otočil vypínačem.

„A teď mi vysvětlíte, proč se tváříte tak překvapeně?“

„Protože jsme si mysleli, že tu nikdo nebydlí,“ odpověděl Beník za oba bratry.

„A jak vás to napadlo?“ podivil se čmelák.

„Protože jsme tu nenašli žádné stopy, ale zato ukrutný nepořádek. Ty, čmeláku, ty snad vůbec neuklízíš, že tu máš tolik smetí!“

„To vůbec není pravda,“ urazil se čmelák. „Náhodou na pořádek si já velice potrpím. Když si chci sednout na lavici, tak musí být čistá. Když chci něco položit na stůl, musí být také čistý, a když si chci lehnout do postele, tak ta musí být úplně čistá. Nechci se vychvalovat, ale já uklízím mnohokrát denně.“

„Ale jak?“ podivili se bráškové.

„Hned vám to názorně předvedu. Potřebuji kupříkladu uklidit stůl. Co udělám? Vyletím nad stůl a zamávám křídly tak rychle, že všechno smetí a prach se ze stolu rozletí na lavici a postel... Potřebuji uklidit lavici? Zamávám nad lavicí a všechno smetí z lavice se rozletí na stůl a postel... Potřebuji uklidit postel? Zamávám nad postelí a všechno smetí a prach se odfoukne na stůl a na lavici... Půjdeme-li na to vědecky, co je to vlastně uklízení? Je to přenášení smetí z jednoho místa na druhé. A teď se podívejte, jak to vypadá prakticky!“

Čmelák se jako helikoptéra vznesl nad stůl a křídly způsobil takový vítr, že se všechno smetí zvedlo do vzduchu a dopadlo na postel a na lavici. Potom se vznesl nad lavici a všechno smetí se vzneslo do vzduchu a dopadlo na stůl a na postel. Nakonec vzlétl nad postel. Všechno smetí z postele letělo na lavici a na stůl.

„A co podlaha, ta není tvoje?“ zeptal se Beník.

„Nemám podlahu, mám zem.“

„Tak zem, ta není tvoje?“

„Ta mě nezajímá, po té nechodím. Když se chci v bytě projít, procházím se po stropě. A nejraději létám kolem lustru. To je takové romantické.“

„A co ti to visí ze stropu?“ ukázal Májík na spleť provázků a provazů.

„To jsou, prosím, kořínky, dodávají mému staromládeneckému bytu kořenitou příchuť. Toto je kupříkladu kořínek kmínový, toto je majoránkový, tento křenový a zde kořínek čekankový. Tyto droboučké kořínky jsou ocunu podzimního, ty vyrůstají z cibulky. Jsou jedovaté, ale v malých dávkách mohou léčit. Dále tu mám kořínky jitrocelové, heřmánkové, jetelové, fialkové, kopřivové a další. Jak

vidíte, každý má své jméno.“

„A proč ty nemáš nějaké jméno?“ ptal se Beník.

„Když se to tak vezme, vlastně ani nevím, nemám čas o tom přemýšlet. Celé dny jen létám, snáším med na zimu. Mám tolik práce, že nemám čas se ani oholit... ba ani oženit.“

„Tak proto jsi chlupatý od hlavy až po paty,“ zasmál se Májík.

„A proto nemáš jméno,“ pokračoval Beník. „Kdybys byl ženatý, tak to by ti tvoje žena vymýšlela stále nová jména. Kdyby od tebe něco chtěla, byl bys Zlatíčko. Kdyby sis při sekání dřeva rozsekl koleno, byl bys Nemehlo, a kdybys přišel pozdě domů,

byl bys Starý Tulák. Ale nic není ještě ztracené. Nemáš sice ženu, ale máš nás, a my už ti nějaké jméno dáme.“

Mravenčí bratři začali podle abecedy vyjmenovávat jména, která je napadla.

„Adam, Bohouš, Cyril, Dan...“

„Eda, Fanda...“

„Ivan, Jenda...“

„Karel, Láďa, Mirek, Nikola...“

„Ondra...“

„Pavel, Ráďa, Standa...“

„Toník, Ulrich, Vilém...“

„Zdeněk.“

Ale ani jedno jméno se jim nezdálo pro čmeláka to pravé.

„A co Augustin? To zní tak vznešeně,“ navrhl Májík.

„Ano, to je to pravé jméno,“ zajásal Beník. „Je vznešené a přitom zemité.“

„Voní povětřím i hlínou...“

„Zní, jako by zvonily zvony...“

„To je to nejlepší jméno pro čmeláka.“

I čmelákovi se jméno moc líbilo a nevěděl, co má samou radostí udělat. A tak otevřel tajná dvířka v komoře. Na policiče tam stály soudky medu a věru ne ledajakého. Nasbíral ho z těch nejkrásnějších a nejvoňavějších lučních kvítků. Na každém soudku bylo napsáno: *Made in Czmelakia*.

Čmelák Augustin vzal ten nejplnější soudek a postavil ho před mravenečky.

„Prosím, jezte. A vezte, že jste moji nejvzácnější hosté. Jezte, jezte. Ale vidličky vám nedám. Nejsme v hotelu, kde i z medu dělají vědu. U mne nejdřív strčíš prst do medu, potom do pusy.“

Mravenci se nenechali dvakrát pobízet, u čmeláka se cítili jako doma. To byla dobrota! Kdo by to řekl, že prstíčky s medem chutnají tak znamenitě?

Ale bohužel, všechno má svůj konec.

Když mravenečkové odcházeli, Beník pravil: „Měj se dobře, milý Augustine. Nikdy nezapomeneme, jaký krásný medový den jsme s tebou prožili.“

„Zůstane nám na něj ta nejsladší vzpomínka, protože ještě nikdy jsme tak krásně společensky nežili jako dnes,“ dodal Májík.

Čmelák Augustin je vyprovodil až ven a tam se jejich cesty rozešly. Beník a Májík šli pomalu domů a čmelák Augustin pospíchal sbírat med, protože ráno v rádiu hlásili, že zima bude v tomto roce velice tuhá a dlouhá, a to především pro ty, kteří budou mít prázdné spíže.

Mravenečkové ani nemuseli doma vysvětlovat, kde byli a co tam dělali, protože byli od ucha k uchu od medu. A kdyby uši neměli, byli by medoví kolem dokola celí.

Když mravenečkové odcházeli, Beník pravil: „Měj se dobře, milý Augustine. Nikdy nezapomeneme, jaký krásný medový den jsme s tebou prožili.“

„Zůstane nám na něj ta nejsladší vzpomínka, protože ještě nikdy jsme tak krásně společensky nežili jako dnes,“ dodal Májík.

Čmelák Augustin je vyprovodil až ven a tam se jejich cesty rozešly. Beník a Májík šli pomalu domů a čmelák Augustin pospíchal sbírat med, protože ráno v rádiu hlásili, že zima bude v tomto roce velice tuhá a dlouhá, a to především pro ty, kteří budou mít prázdné spíže.

Mravenečkové ani nemuseli doma vysvětlovat, kde byli a co tam dělali, protože byli od ucha k uchu od medu. A kdyby uši neměli, byli by medoví kolem dokola celí.

Jak se Májík s Beníkem opalovali

„Copak s tebou je, Beníku, že jsi takový zamyšlený?“

„Přemýšlím, co podnikneme, je tak krásně, na nebi ani mráček.“

„Nebudeme dělat nic, pojďme se opalovat!“

„Ale brácho, neblbni, vždyť jsme celí černí – jako černoši,“ odpověděl Beník.

„No, to je právě ono. Kdo je bílý, ten na slunci ztmavne, a kdo je černý, ten se vybělí.“

A tak si lehli na zem a začali se opalovat. Slunce ale pátilo tak prudce, že se to nedalo vydržet.

„Bráško,“ pravil Májík celý zpocený, „mysli si, co chceš, ale takhle to dál nejde, nebo nás slunce uškvaří.“

Spálit se na škvarek se jim nechtělo, tak šli hledat, co by jim pomohlo ukrýt se před žhavými slunečními paprsky. Našli staré síto. Kdo ví, kdo ho na louce zahodil.

Vlezli si pod síto a opalovali se dál. Slunce pražilo z plných sil, ale mravenci už byli z poloviny ve stínu.

Opalovali se, opalovali, až usnuli.

První se probudil Beník. Vidí, že vedle něj kdosi chrápe a je celý puntíkatý. Zatřepal s ním: „Haló, pane, neviděl jste náhodou mého bratra Májíka?“

„Promiňte, pane,“ ospale odpovídal Májík, „já jsem Májík. Ale kde jste se tu vzal vy? Pokud si dobře pamatuji, tak vedle mne ležel můj bratr Beník?“

„Já jsem Beník!“

„To není pravda, pane, vy nejste můj bratr, můj bratr byl dítě jako obrázek, ne takový puntíkatý, jako jste vy.“

„I můj bráška byl dítě jako obrázek a ne takový tečkovaný, jako jste vy!“

Jsou bratři? Nejsou bratři? Je to nemilé, když se dva bratři spatří a neví, jestli k sobě patří.

Stále si jeden druhého důkladně prohlíželi.

„Já bych pro svého bratra i do vody skočil!“

„A já klidně i do ohně!“

„A já do vody i do ohně najednou!“

Za malou chvíli pravil Májík: „Poslouchej, bráško Beníku, tak se mi zdá, že už jsme se našli.“

„I já si to myslím, Beníčku, když jsme schopni se takhle obětovat, tak to musíme být bratři.“

„Jenom nemůžu pochopit, proč jsme takoví puntíkování?“

„Ty jsi na to ještě nepřišel?“

„Kdybych to věděl, tak bych se neptal.“

„Tak mi, brácho, pověz, přes co jsme se opalovali!“

„Přes síto!“

„Odpověz celou větou!“

„Opalovali jsme se přes síto.“

„Správně, velice správně. Opalovali jsme se přes síto. Tak proč jsme puntíkování?“

„Protože jsme se opalovali přes síto,“ vysypal Májík jako z rukávu.

„Jen jedna věc mě trápí...“ pokračoval Beník, ale nestihl to dopovědět, protože odněkud přiletěla moucha a znenadání ho štípala do ruky.

„Chachacha, dobrý materiál, dobrý materiál,“ řekla uštěpačně.

„Vystřel, ty, ty, náno!“ odehnal ji Beník.

„To jsem,“ přiznala se a poštipala i Májíka. „Chachacha, dobrý materiál,“ smála se.

„Auvajs, koukej zmizet! Jsi dotěrná,“ vynadal jí i Májík.

„Tak to jsem, tak to jsem... A odkudpak mě tak dobře znáte? Odkud znáte moje ctěné jméno i příjmení?“ kulila oči překvapená moucha.

„My tě neznáme a znát nechceme!“ odpověděl Beník.

„Ale já to slyšela na vlastní uši! Řekli jste mi, že jsem Nána Dotěrná!“

„To teda jsi!“ zlobili se mravenci.
„Ale já se tak doopravdy jmenuji! A teď se pěkně představte vy mně!“
„A prosím tě, proč? Snad ne za to, že si nás tak poštipala?“
„Ale, ale, milánkové, nemůžete být takoví krutí, to bylo jen žertem, že jste mi moc sympatičtí!“
„A proč jsme ti sympatičtí?“

„Protože jste tak roztomile tečkovaní,“ posmívala se dál moucha. Beník s Májíkem už nevěděli, jak se jí zbavit, a tak si vymysleli lest. Přestali si jí všímat a začali spolu rozmlouvat.

„Podívej, Májíku, letí sem vlaštovička!“

„Kdepak, Beníku, letí sem dvě vlaštovičky.“

„To nic není, támhle letí sto vlaštovek!“

Jakmile moucha uslyšela o vlaštovičkách, frrr a zmizela v lese.

„Beníku,“ ozval se po chvílce Májík.

„Copak, Májíku?“

„Vidíš ji ještě?“

„Koho?“

„Nánu Dotěrnou.“
„Ne, zmizela jako pára nad hrncem.“
„Škoda, že jsme na to nepřišli dříve.“
„Na co?“
„Přece na ty vlaštovky! Co jsi takový roztržitý?“
„Viš, bráško, ta moucha už mě netrápí.“
„A co tě tedy trápí?“
„No, trápí mě jedna věc...“
„Povídej rychle, co?“
„Jak se odtečkujeme?“
„To doopravdy nevím.“
„Já také ne.“
„Proč jen jsme se opalovali přes to děravé síto? Teď nás rodiče nepustí domů!“
„Protože neuvěří, že jsme to my!“
„A kdyby jen to. Budou se nám smát všichni sousedé! Celé mraveniště!“
Když mravenečci přicházeli domů, nikdo se jim nesmál, protože je nikdo nepoznal. Vypadali velice cizokrajně. Ani vlastní matka je nepoznala. Myslela si, že k nim přišla nějaká zahraniční návštěva, tak hned začala uklízet, aby ji nepomluvili, že má doma nepořádek.
„Vítejte a povídejte, kdo jste a odkud přicházíte. Ani si nevzpomínám, že bychom měli nějaké příbuzné v cizině.“
Ale otec, starý hádankář a křížovkář hned uhodl, co se stalo. Jen co ubožáky uviděl, začal se smát, až pod ním kanape poskakovalo.
„Vy máte ale z pekla štěstí!“ řekl.
„Jaké?“ nechápali mravenečci.
„Takové, že jste mravenci!“
„A proč?“
„Měli byste vědět, že mravenci vylučují kyselinu mravenčí.“
„A k čemu je dobrá?“

„Měli byste vědět, že ta kyselina rozpouští všechno.“

„Už tomu rozumíme,“ radovali se bráškové. „Když rozpouští všechno, rozpustí i naše tečky.“

Mravenečkové se umyli v kyselině mravenčí a hned byli jako dřívě. Jen sousedi se ještě dlouho divili, kdy se vrátili domů Beník s Májíkem a kdy odešli ti dva tečkovaní páni z Ameriky.